

MOCIÓ QUE PRESENTEN ERC-MES-MDC, PDeCAT I CUP EN SUPORT A LA GENERALITAT DE CATALUNYA PER A QUE PROCLAMI LA REPÚBLICA CATALANA COM A MANDAT DEL REFERÈNDUM DEL PRIMER D'OCTUBRE DE 2017.

El passat 1 d'octubre de 2017 Catalunya va celebrar el referèndum mitjançant el qual decidia el seu status polític amb caràcter vinculant, d'acord amb la Llei 19/2017, del 6 de setembre, del referèndum d'autodeterminació. El resultat va suposar una amplíssima victòria de la opció partidària de què Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república.

En concret, el Sí va obtenir 2.044.498 vots (90,18%), el No va sumar 177.547 vots (7,83%) i vot en Blanc va comptar amb 44.913 suports (1,98%). Una victòria suficientment folgada com per afirmar que, suposant que els 770.000 votants assignats als col·legis tancats o amb les urnes requisades per les forces armades, haguessin votat qualsevol de les altres opcions, el Sí s'hauria imposat clarament de totes formes.

La participació va ser de 2.286.217 persones, un 43,03% sobre el cens de 5.313.564 persones amb dret a vot. Una participació que en circumstàncies normals ja és homologable a la d'altres conteses electorals referendàries, com per exemple el referèndum de la constitució europea, en què la participació va ser del 42,32%. Però que en les circumstàncies de brutal repressió policial i boicot tecnològic en que va tenir lloc, ha de considerar-se una participació extraordinària que cal posar més en valor que mai.

A tall de recordatori, els obstacles que la ciutadania i les institucions del país van haver d'anar superant són innumbrables i tenen a veure amb la constant vulneració de drets fonamentals: la censura d'internet i de mitjans de comunicació, la violació del secret postal, els escorcolls sense ordre judicial, l'assetjament a seus de partits polítics, les detencions de càrrecs públics, les querelles i processos judicials contra el govern, la mesa del parlament i més de 700 alcaldes i alcaldesses, la brutal violència policial exercida contra població pacífica l'1 d'octubre, l'empresonament dels líders de la societat civil, el gran desplegament de forces policials que encara es manté a Catalunya i la intervenció i congelació dels comptes de la Generalitat de Catalunya.

Malgrat tot això, més de 2.000.000 de persones van desafiar la demofòbia i la repressió de l'Estat espanyol per poder decidir si estaven d'acord, o no, en la construcció d'una nova República Catalana independent, que pugui superar les limitacions legislatives -i la maquinària judicial- que en els darrers anys ha protagonitzat una forta operació de recentralització de competències, i que suposa un tap a les competències legislatives autonòmiques que pretenen que les

administracions públiques puguin respondre a les noves necessitats socials: igualtat de gènere, pobresa energètica, dret a un habitatge digne...

Per tot això, i en coherència amb aquests resultats i amb la prescripció de la llei del referèndum, el Parlament de Catalunya va anunciar els resultats de la contesa electoral però en va suspendre provisionalment els seus efectes -la declaració d'independència, atesa la victòria del Sí-. Aquesta decisió tenia la intenció ferma i sincera de possibilitar un diàleg amb l'Estat espanyol a través de mediació internacional. Van ser molts els països i organismes internacionals que de bona fe es van oferir discretament per exercir aquesta mediació, però l'Estat espanyol va declinar qualsevol possibilitat de diàleg sobre la sobirania, amb Catalunya com a subjecte polític i en el marc internacional.

Per si la negació del diàleg en els seus trets més fonamentals (qui, què i on) no fos suficientment greu després que Catalunya hagi expressat tants anys el seu malestar, la resposta del govern i els aparells estatals ha estat un enorme salt qualitatiu en la escalada repressiva. S'han detingut i empresonat *sine die*, sense cap fonament just i sense judici Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, presidents de l'Assemblea Nacional Catalana i Òmnium Cultural respectivament, les figures més visibles de l'independentisme associatiu.

En paral·lel a aquests inacceptables empresonaments polítics, s'ha activat l'article 155 en la seva versió més dura contra l'autogovern i la democràcia a Catalunya, amb un reguitzell de mesures contràries a la pròpia Constitució espanyola: supressió del govern democràtic de la Generalitat i el relleu per part de les persones designades pel govern central del PP, anul·lació d'importants funcions del Parlament, intervenció dels mitjans de comunicació públics, control dels Mossos d'Esquadra i convocatòria electoral imposada. Criden l'atenció les declaracions d'importants dirigents del Partit Popular, que no amaguen la seva intenció d'il·legalitzar partits per les seves idees polítiques:

"Yo tipificaría la ilegalización de los partidos que reclaman la independencia"

(Pablo Casado, vicesecretari de comunicació del Partit Popular)¹.

"No creo que se haga de promover la ilegalización de partidos políticos por su programa, pero que este programa sea un manifiesto contrario a los valores de la Constitución"

(Rafael Català, Ministre de Justícia)².

"No hay que ilegalizar ningún partido, pero sí que hay que no poder presentarse con proyectos para romper y separar, en unas elecciones democráticas"

(Xavier García Abiol, President del Partit Popular a Catalunya)³.

Donat el rebuig manifest del govern espanyol d'establir un diàleg en base a l'expressió democràtica del poble català cal canviar les circumstàncies per afavorir que produeixi el diàleg i la negociació, elements imprescindibles de la tasca política. Això vol dir que no queda una altra opció que proclamar la República catalana, reconèixer la voluntat de la ciutadania expressada a les urnes i no reconèixer les intromissions repressives de l'estat espanyol. Sens dubte que cal parlar per procedir a una independència el més

¹ La Vanguardia, 13/10/2017.

² CCMA, 17/10/2017.

³ Rac1, 16/10/2017.

ordenada, racional i pactada possible, però cal parlar de tu a tu i no des d'una posició de subordinació.

Proclamar la República és un deure democràtic contret amb el poble de Catalunya i una necessitat imperiosa per la pròpia supervivència del país com a tal, amb el benentès que quan parlem de país parlem de la seva gent, el seu benestar i les seves llibertats. Per aquestes raons entenem que dilatar en el temps la proclamació en aquestes condicions tan hostils comporta uns costos no assumibles perquè l'Estat no dialoga, imposa i reprimeix.

En conseqüència l'Ajuntament de Tarragona adopta els següents:

ACORDS

PRIMER. Donar suport al Govern de la Generalitat i al Parlament de Catalunya per a que procedeixin al compliment del mandat democràtic del referèndum mitjançant l'aixecament de la suspensió de la declaració d'independència, això és: que es proclami la República de Catalunya i s'engegui el Procés Constituent.

SEGON. Condemnar la violació de drets fonamentals a Catalunya a través de les mesures repressives aplicades per l'Estat espanyol contra la població i les institucions catalanes i posar en valor de l'enorme esforç que aquestes institucions i ciutadania van assumir per tirar endavant el referèndum del primer d'octubre.

TERCER. Refusar qualsevol intent de l'Estat espanyol d'interferència sobre els afers de la República Catalana, no reconeixent altra autoritat que la emana de les institucions democràtiques del país i en general d'aquelles en què Catalunya participi.

QUART. Notificar aquests acords al Parlament de Catalunya i al govern de la Generalitat.

Tarragona, 24 d'octubre de 2017

Pau Ricomà
Portaveu del Grup Municipal ERC-MES-MDC

Laia Estrada
Portaveu del Grup Municipal de la CUP

Albert Abelló
Portaveu del Grup Municipal del PDeCAT